

Za našo deco.

Danijel Defoe:

Robinson Crusoe.

(Dalje.)

Tako opremljeni smo razprostrli jadra in zapustili pristanišče. Lovili smo dolgo, pa nisimo nič ulovili, ker nalašč nisem hotel nateg-

niti trnka, ko je začela riba vabo obgrizovati. Nazadnje sem rekel Marokancu: »Tako ne gre! Dalje moramo na morje, če se ne mislimo vrniti praznih rok.« Ne nadejajoč se kake prevare, mi je to dovelik. Ko smo bili čelo miljo od obale stran, sem izročil krmilo dečku, pa sem šel proti koncu čolna, kjer je sedel Marokanec. Priporočil sem se za njegovim hrbtom, kakor da bi kaj iskal v čolnu, pa sem ga iznenada zgrabil in vrget v vodo. Marokanec se je takoj zopet pojavil na površju morja, ker je plaval kakor riba. Začel je prositi, naj ga potegnem v čoln, ali jaz, ki sem vedel, da mu ne smem zaupati, sem stekel v kabino, prinesel puško, jo nameril nanj in zaklical:

»Prijetelj, ti znaš dobro plavati in morje je mirno, tako da boš mogel lahko priti do obale. Če se pa približaš čolnu, ti poženem kroglo v glavo, ker hočem biti zopet prost!«

Marokanec se je takoj obrnil in je začel plavati proti obali, kamor je gotovo tudi prispel, ker je bil, kakor sem že rekel, odličen plavec.

Tedaj sem se okrenil proti dečku, ki mu je bilo ime Hiri, rekoč:

»Poslušaj, Hiri, če mi hočeš biti zvest, bom za tebe skrbel. Prišeži mi to pri Mohamedu in pri bradi svojega očeta, drugače te bom vrget v vodo.«

Deček me je pogledal tako iskreno, da mi sem kar nič posumnjal vanj. Prisegel je, da mi bo zvest in da bo šel z mano, kamor hočem.

Nastopila je noč. Zdaj sem bil siguren, da me z obale ne bodo mogli videti. Zato sem spre- menil smer in sem sklenil ploviti proti jugo- vzhodu. Veter je bil ugoden, morje pa mirno. Drugega dne popoldne sem bil po svojih raču- nih najmanj šestdeset milj južno od Sale. Daleč sem že bil iz marokanske oblasti, ker ni bilo vi- deti nikogar ne na obali in ne na morju.

Proti večeru sem se približal obali in spu- stil sidro. Na kopno si nisem upal, ker sem sli- šal od tam strašen vrišč in tulenje divjih zveri. Šele v jutro so zveri utihnile. Bilo nama je treba sveže vode. Hiri se je ponudil, da vzame vrč in gre iskat vode. »Če so tam divji ljudje, bodo pri- jeli samo mene, ti se pa lahko rešiš«, je rekel z veliko nežnostjo.

»Ne, Hiri«, sem mu odgovoril, »skupaj poj- deva. Če pridejo divjaki, jih bova pregnala in ne bodo mogli nič ne meni in ne tebi.«

Na srečo nisva videla žive duše. Napolnila sva vse posode s svežo vodo iz bližnjega potočka ter sva se potem neovirano vrnila v čoln.

Tako sva potovala proti jugu kakih deset ali dvanaest dni. Upal sem srečati kako evrop- sko ladjo, ki bi naju mogla rešiti. Že nama je počelo nedostajati hrane. Če ne bi kmalu nale- tela na kako ladjo, bi morala od glada in žeje umreti.

Veš zatopljen v temne misli, sem sedel v ka- bini, kar zakliče Hiri, ki je sedel na krmilu: »Gospod, gospod! Vidim ladja!« Skočil sem iz kabine in sem res zagledal ladjo. Po zastavi sem

spoznal, da je portugalska. Začel sem veslati na vso moč, da bi se ji približal in da bi me čuli, ko kričim. Kmalu so me zapazili in spustili so jadra, da bi se ladja ustavila. Ko sva bila pri ladji, so naju dočakali kapetan in mornarji pri- jateljско. Vprašali so me, kdo sem, in sicer v portugalskem, španskem in francoskem jeziku. Nazadnje je začel neki mornar, Skot, govoriti še tudi angleški. Povedal sem mu, da sem Anglež in da sem se rešil marokanskega suženjstva. Ljubeznivo so naju pozvali na svojo ladjo in do- volili, da spravimo tja tudi vse naše stvari.

III.

Vržen na pust otok.

Portugalski kapetan je postopal z mano zelo lepo. Potoval je v Brazilijo, kamor je rad vzel s seboj tudi mene, ne zahtevajoč nobenega plačila za prevoz. Še več, ponudil se je, da kupi moj čoln in mojega slugo Hirifa. Težko sem se odlo- čil, da prodam ubogega dečka, ki mi je bil na toliko pomoč, ko sem se rešil iz suženjstva. Ali ko je kapetan obljubil, podpisati pogodbo, po ka- teri je hotel dati dečku čez deset let svobodo, če se da krstiti in postane tako kristjan, in ko je Hiri sam na to pristal — sem privolil tudi jaz. Pozneje sem se bridko kesal, da sem mogel pro- dati svojega zvestega služabnika.

(Dalje sledi.)

Najboljše priporočilo.

Na oglas, da se bo sprejel trgovski vaje- nec, se je oglašilo pet- deset fantov. Trгоvec je med njimi naglo iz- bral enega in je brž odslovil vse druge.

»Rad bi vedel«, rekel je prijatelj, »zakaj si sprejel tega le fantiča, ki ni imel niti kakega priporočilnega pisma.«

»Motiš se«, je bil od- govor, »ta fant je imel mnogo priporočil. Oči- stil si je čevlje, preden je stopil v sobo, in je zaprl vrata za seboj; on je torej natančen. Brez premišljevanja je odstopil svoj stolič one- mu staremu, hrome- mu možu, kar kaže, da je dobrega srca in da pazi na vse. Skril je klobuk, in ko je bil tu, je odgovoril na moja vprašanja hitro in točno; torej je vija- den in se zna dobro vesti. Pobral je knji- go, ki sem jo bil na- tudenoma položil na tla, med tem ko so jo vsi drugi brcaji stran ali pa so se spotaknili ob njo. Mirno je čakal in ni silil naprej, to je dobro spricčevalo za dostojno vedenje. Za- pazil sem tudi, da ima snažno obleko in da je imel tudi snažne roke in obraz. Ali ni to do- volj priporočilo? Večjo važnost polagam na to, kar izvem o člove- ku, ki ga vidim 10 mi- nut, kakor na vse to, kar je v priporočilnih pismih.«

Odmor.

Oče (sinčku, ki se že dolgo joče, ko malo odneha): »No, saj se ne jočeš več. Si vendar le nehal!«

Sinček: »Nisem ne- hal, samo malo si mo- ram odpočiti, potem se bom jokal dalje.«

Dvojna mera.

Sinček: »Oče, kdaj pa dobimo kako malo sestrico?«

Oče: »Preveč si po- reden, pa noče priti k nam.«

Sinček: »Kako for? Sosedov Bojanček je vedno kregan, da je strašno poreden, pa že ima pet bratcev in se- stric.«